

La successió de sons modulats entrelaçats amb el sentiment estètic ofrenat per la paraula, pot arribar a produir una inenarrable percepció de joia crònica per als sentits. Tot és qüestió d'aventurar-se en l'atractiu món d'harmonitzar acords que servisquen de matalàs a la riquesa que proporciona la paraula plena de sensibilitat. És un idil·li entre elements capaços de trencar absolutament qualsevol forma d'indiferència o passivitat. La creativitat flueix involucrant emocionalment al propi creador i es pretén que així sigue també pel que fa a l'expectant oient.

Un patològic equilibri que, reflectit en la figura del cantautor o cantautora, fa d'acords, melodies, versos i estrofes una cerimònia carregada d'expressivitat inherent a tan autònoma tasca creadora.

L'ocupació de fer prevaler sobre la música un missatge de caràcter crític o poètic és l'aliment que nodreix el camp magnètic de la imaginació inventiva de l'artista i el seu particular món. Tot flueix lubricat per l'assaig de cadències musicals (tradicionalment associades a una guitarra o un piano) que meticulosament van esculpint el format que l'autor utilitza per plasmar la representació dels seus punts de vista respecte els múltiples vèrtexs de l'existència humana.

L'acte propi de la composició, en què música i poesia es fonen en un tot ple de contingut, fixa la significació pròpia de l'activitat en la plaent sensació del resultat obtingut.

A poc a poc, entre les harmonies i cant, es van ubicant les emocions en els registres sensitius. El cantautor sap en tot moment quan el procés creatiu va per bon camí.

Una situació més pertorbadora es produeix en el moment que la intenció pel que fa el missatge del creador no coincideix amb la percepció que esperem de l'oient o viceversa. Llavors, entrem en un embull que, segons el cristall amb què es mire, pot donar lloc a diferents interioritzacions crítiques. Apreciacions totes vàlides malgrat la manca de concordança.

El cantautor ha de donar les pistes necessàries per a poder desxifrar els resultats del seu treball artístic. I el receptor captar aquests rastres com sensacions coherents amb la finalitat que es pretén. O en última instància, que el producte final sigue percebut com quelcom carregat de valor. La manca de complicitat entre les parts sedimenta un pòsit saturat d'incomprensió. En el fons, es tracta de crear tensions satisfactòries i profitoses entre ambdues parts.

En un altre ordre de coses, una estimació agermanada amb la proposta de l'artista és el grau d'originalitat i personalitat pròpia amb que nodreix les seves composicions i emprèn les

interpretacions. Aquesta particularitat es pot manifestar en els elements essencials amb què l'autor construeix el seu món artístic. No obstant això, cal considerar que aquest és el lloc on es troba ubicada la pedra filosofal que dona sentit al concepte que ens ocupa. L'aportació singular i innovadora que proporciona el creador en la composició i representació rau la clau a l'hora de travessar el llindar del que és veritablement genuí.

Una música i un contingut líric adequat en fons i forma, ofert amb dignitat i honestedat, són fonaments més que suficients per fer incontestable la producció artística.

Per tant, complir aquests requisits són motius que justifiquen i donen caràcter "*per se*" al concepte de cantautor. Una altra cosa és el grau d'originalitat creativa i interpretativa per atrapar l'oient a través dels temes músic-vocals.

Hi ha un recíproc procés que procura teixir llaços subterranis entre l'emissor de creativitat i el consumidor final. Cadascun té les seves pròpies expectatives. Per al cantautor és una teràpia capaç de mitigar sofriments i inquietuds interiors. I la forma de trenar-los, entre acords i cant, la seua targeta de presentació.

Per al receptor, un bàlsam que justifica la seva eficàcia en funció del grau d'identificació amb el creador i els continguts proposats.

Omplir d'harmonia, melodia i cant, una idea gestada en les profunditats de la globalitat creativa, no és el mateix que centrar l'activitat en la part exclusivament musical o lírica.

En conseqüència, el cantautor és tot alhora, compositor i poeta. Segurament el percentatge es decanta significativament per la vessant del vers. El missatge líric, de sempre, ha tingut més rellevància. En molts casos la idea musical és l'efecte d'un procés simplificat de composició fonamentat en bàsics acompanyaments. Cantautors importants han recolzat els seus esborranys incorporant en el procés d'elaboració de la cançó d'autor a competents arranjadors que han transformat els esbossos musicals en extraordinàries composicions que s'agermanaven molt encertadament amb els versos que suraven per les aigües harmòniques del pentagrama. És el cas d'il·lustres tàndems de la cançó d'autor com Joan Manel Serrat i Ricard Miralles, Luis Eduardo Aute i Tony Carmona o Raimon i Manel Camps, entre d'altres.

Així doncs, la fina sensibilitat que amara el producte final que en essència pot oferir aquest alquimista del pentagrama i la paraula, va molt més enllà que la mera sistematització d'un procés creatiu personal i intransferible. És una necessitat de llançar al complicat laberint de la vida les tempestes, solatges o passions que provoquen les sensacions. Una particular interpretació que fuig de mitges tintes. La personalitat està en el to, el timbre i el matís. El missatge pot ser transgressor, directe, clàssic, barroc, marginal, ... l'elecció marca estil. La clau està en l'originalitat. L'honestetat, en la coherència i l'intent de utilitzar adequadament les tècniques líriques i musicals.

Finalment, parlar de la veu és parlar de l'altre ingredient essencial de la targeta de presentació. No existeix un cànon al respecte. És més, la singularitat dota de valor a l'interpret. Fins i tot les veus més controvertides i difícils de catalogar, si són harmonitzades de manera que entren bé a l'oïda, poden esdevenir una indiscutible senyal d'identitat.

El cantautor, doncs, navega entre el domini morfològic del procés creatiu i les aptituds personals que posseeix i manifesta per solcar aquests mars. En l'àrdua travessia es van conjugant tasques que fan de l'autor un avisat i ladi poeta que teixeix una xarxa de versos carregats, tècnicament, d'una singularitat literària. La resta del que definim com a cançó d'autor està en aconseguir una apropiada connexió amb la música composta a l'efecte. I tot per compartir cançons que són un reflex del que passa al nostre espai vivencial, en el endins més íntim o, fins i tot, a la nostra imaginació més fantasiosa.

Sense cap dubte, a l'estil de Friedrich Nietzsche, podem afirmar que... "La vida sense cantautors no tindria sentit".

Castelló, juny de 2012.